

[Stærmosse.]

maal ligger det anderledes. Arbejdsløsheden opstaar af mange forskellige Grunde. Det moderne Konjunkturfænomen er ikke let at analysere. Det er en kompliceret Ting. Aarsagerne kan være forskellige fra Gang til Gang, men i det store og hele er der mange gode Grunde til at angribe det Synspunkt, at man kan bygge en Forsikring op imod Konjunkturer paa strengt forsikringsmæssige Principper.

Til Bestemmelserne om Huslejetilskuddet i § 2, Stk. 2, kunde der ogsaa gøres nogle Bemærkninger. Som det er bekendt for alle, er vi i Øjeblikket inde i en ganske unormal Boligsituation, hvor den enkelte Lejer ikke har nogen som helst Dispositionsfrihed. Hvis en Arbejderfamilie har en Lejlighed, maa den holde fast ved den, og der er ingen som helst Mulighed for at sætte Udgiften til Huslejen ned. Der er ikke den samme Frihed som under mere normale Boligforhold til at flytte til en billigere Lejlighed og derved — ganske vist paa en i Almindelighed meget uønskelig Maade — tilpasse Udgifterne paa dette vigtige Felt til en mindre Indtægt. Den Frihed eksisterer aldeles ikke, og derfor kunde der være nogen Mening i at foretage en noget nøjere Sammenligning imellem Huslejudgifterne og de Maksimalsatser, der er sat i § 2, Stk. 2. F. Eks. har vi i Københavns Kommune i alt mellem 20 000 og 21 000 Arbejdere, 20 000 à 21 000, om hvem man med absolut Sikkerhed kan sige, at de er inde under Arbejdsløshedsforsikringen, og som bor i 3 Værelses Lejligheder eller 2 Værelses Lejligheder med Kammer. For de ufaglærte Arbejders Vedkommende er Gennemsnitshuslejudgiften 719 Kr. eller nøjagtigt en Udgift, der svarer til den Maksimalsats, som Lovens § 2 indeholder. Da Huslejen nu er meget normalt fordelt, tør det hævdes, at Halvdelen af de ufaglærte Arbejders Huslejudgift ligger over de 720 Kr. For den Gruppe, som hedder de faglærte, ligger den gennemsnitlige Leje noget højere, paa 768 Kr., og for tredie Gruppe, som omfatter Chauffører, Kuske og Bude, er den gennemsnitlige Husleje 747 Kr., og da det jo ligeledes her er rigtigt at sige, at Huslejen er normalt fordelt, kan man fastslaa, at Halvdelen har over disse Gennemsnitstal.

Da der nu ikke er nogen Frihed til at nedsætte disse Udgifter, kunde man have Grund til at pege paa, at disse Maksimalsatser virker ved Siden af andre Bestemmelser i Lovforslaget som en Forringelse af Kaarene for de arbejdsløshedsforsikrede. Der er næppe heller nogen Udsigt til, at

Friheden til at skære sine Huslejudgifter ned, skal komme igen i al den Tid, vi med det foreliggende Lovforslag skal overse. Derfor maa dette Argument ogsaa virke i Retning af, at man maa tage Afstand fra Lovforslaget, som det foreligger her.

Med Hensyn til § 1, der handler om en Forhøjelse af Børnetillægget, vil jeg sige, at mit Parti principielt er imod at kompromittere hele Børnetillægstanken ved at gøre Børnetillægget til en Nødforanstaltning for Borgere, der ved Arbejdsløshed er sat uden for det normale Samfund. Børnetillægget er en almindelig Nødvendighed for alle danske Familier, og vi naar kun frem til en værdig og ordentlig Familierpolitik, hvis vi indfører det almindelige Familietilskud, som man i mange af de engelske Lande har gennemført i Mellemkrigsperioden, nu under Krigen eller i den forløbne Sommer. Det taler som et meget stærkt Argument for denne Familierpolitik, der er almindelig, som ikke er behæftet med nogen Trangsbetingelser, men som omfatter alle, at man i den engelske Verden har gennemført den, fordi der vel ikke er noget Omraade inden for vor Kultur, hvor man sætter Familiens og Hjemmets Værdier saa højt, som man gør det i disse Lande.

Vi kan ikke anvende Børnetillægget, saadan som det er gjort i det foreliggende Lovforslag om Arbejdsløshedsforsikring, uden at kompromittere Familierpolitikken. Man kan ikke i et Samfund, som er bygget paa privat Erhvervsvirksomhed, anlægge et Behovsløn-Synspunkt, men man maa, naar man skal drive værdifuld Familierpolitik, over til den generelle Familietilskudsordning uden Trangskriterier.

Refusionsbestemmelserne i § 10 tager mit Parti ogsaa Afstand fra. Det hænger sammen med det Synspunkt, vi tidligere har hævdet, og som ligger meget nær op ad det Synspunkt, det kommunistiske Partis Ordfører hævder, og som gaar ud paa, at der maa ydes fuld Erstatning, Ventepenge, under Arbejdsledighed og indføres en ny Form for Arbejdsanvisning og Administration af Arbejdsløshedsforsikring. Naar man gaar ind for det Synspunkt, maa det faa Konsekvenser med Hensyn til Refusionsbestemmelserne. Vi maa nemlig principielt være imod en Refusion fra Kommunerne til Staten af Udgifter til Arbejdsløshedsforsikringen. Under et System med Ventepenge eller Erstatning, maa det være saadan, at hele Ansvaret for Udgifterne lægges lokalt. Hvis man skal frem til en effektiv Arbejdsanvisning, er det ogsaa ganske klart, at man maa have denne Arbejdsanvisning ad-